

“Risale-i Nur’dan başka bir şey okumuyorsunuz diyenlere?”

“Risale-i Nur’dan başka bir şey okumuyorsunuz” eleştirisine verilen en net ve köklü cevabı Üstad Bediüzzaman Hazretleri Kastamonu Lahikası’nda verir ve şöyle der:

” Diyorlar: ‘Said, yanında başka kitapları bulundurmuyor. Demek onları beğenmiyor. Ve İmam-ı Gazalî’yi de (R.A.) tam beğenmiyor ki, eserlerini yanına getirmiyor.’ İşte bu acib manasız sözlerle bir bulantı veriyorlar. Bu nevi hileleri yapan, perde altında ehl-i zındıkadır; fakat, safdil hocaları ve bazı sofuları vasıta yapıyorlar.”

“Buna karşı deriz ki: Haşa, yüz defa haşa!.. Risale-i Nur ve şakirdleri, Hücet-ül İslâm İmam-ı Gazalî ve beni Hazret-i Ali ile bağlayan yegâne Üstadımı beğenmemek değil, belki bütün kuvvetleriyle onların takib ettiği mesleği ehl-i dalaletin hücumundan kurtarmak ve muhafaza etmektir.”

“Fakat onların zamanında bu dehşetli zındıka hücumu, erkân-ı imaniyeyi sarsmıyordu. O muhakkik ve allâme ve müçtehid zâtların asırlarına göre münazara-i ilmiyede ve diniyede istimal ettikleri silahlar hem geç elde edilir, hem bu zaman düşmanlarına birden galebe edemediğinden; Risale-i Nur, Kur’an-ı Mu’ciz-ül Beyan’dan hem çabuk, hem keskin, hem tam düşmanların başını dağıtacak silâhları bulunduğu için, o mübarek ve kudsî zâtların tezgâhlarına müracaat etmiyor. Çünkü umum onların merci’leri ve menba’ları ve üstadları olan Kur’an, Risale-i Nur’a tam mükemmel bir üstad olmuştur. Ve hem vakit dar, hem bizler az olduğumuz için vakit bulamıyoruz ki, o nuranî eserlerden de istifade etsek.”

“Hem Risale-i Nur şakirdlerinin yüz mislinden ziyade zâtlar, o kitablarla meşguldürler ve o vazifeyi yapıyorlar. Biz de o vazifeyi onlara bırakmışız. Yoksa haşa ve kella! O kudsî Üstadlarımızın mübarek eserlerini ruh u canımız kadar severiz. Fakat herbirimizin birer kafası, birer eli, birer dili var; karşımızda da binler müteceviz var. Vaktimiz dar. En son silâh, mitralyoz gibi Risale-i Nur bürhanlarını gördüğümüzden, mecburiyetle ona sarılıp iktifa ediyoruz.” (Kastamonu Lahikası, 114. Mektup.)

“Diyorlar: ‘Said, yanında başka kitapları bulundurmuyor. Demek onları beğenmiyor. Ve İmam-ı Gazalî’yi de (R.A.) tam beğenmiyor ki, eserlerini yanına getirmiyor. İşte bu acib manasız sözlerle bir bulantı veriyorlar.”

Burada, Bediüzzaman’a yöneltilen haksız bir itham aktarılıyor. Eleştirenler, onun yanında sadece Risale-i Nur’a ait kitaplar bulunduğunu görerek, “Başka eserleri beğenmediği, hatta İmam-ı Gazali gibi büyük bir âlimi takdir etmediği” sonucunu çıkarıyorlar. Oysa bu, yüzeysel bir gözleme dayanan yanlış bir kanaattir.

Bediüzzaman, bu iddiayı **“acib” (tuhaf, şaşırtıcı)** ve **“manasız”** olarak niteliyor. Ayrıca bu tür sözlerin insanda **bulantı** (iğrenme, tikslenme) hissi uyandırdığını söylüyor. Yani bu itham, hem mantıksızdır hem de kalben rahatsız edicidir.

“Bu nevi hileleri yapan, perde altında ehl-i zındıkadır; fakat, safdil hocaları ve bazı sofuları vasıta yapıyorlar.”

Evet bu tür asılsız sözlerin asıl kaynağının **“ehl-i zındıka”** (dinsizlik yapanlar, iman düşmanları) olduğunu belirtiyor. Onlar, doğrudan kendilerini belli etmeyip **“perde altında”** (gizlice) çalışırlar. Hedefleri, safdil hocaları ve bazı basit sofuları kullanarak İslam âlimleri arasında ihtilaf çıkarmak ve Risale-i Nur’u itibarsızlaştırmaktır.

Üstad bu söze şöyle cevap verir; “Buna karşı deriz ki: Haşa, yüz defa haşa!..”

“Haşa”, “Allah korusun, böyle bir şey asla söz konusu olamaz” anlamında bir reddiye ifadesidir. “Yüz defa haşa” diyerek bu ithamın ne kadar ağır ve çirkin olduğu vurgulanır.

Beğenmemek asla söz konusu değil. Tam aksine, İmam-ı Gazali ve Hz. Ali gibi büyük zatlara derin bir saygı ve bağlılık vardır.

Risale-i Nur talebelerinin asıl gayesi, **o büyük âlimlerin takip ettiği hak yolunu**, sapkınların (ehl-i dalalet) saldırılarından **korumak ve muhafaza etmektir.** Yani onlara karşı değil, onların yanında ve onların yolunu devam ettirmek için çalışıyorlar.

“Fakat onların zamanında bu dehşetli zındıka hücumu, erkân-ı imaniyeyi sarsmıyordu.”

İmam-ı Gazali gibi büyük âlimlerin yaşadığı dönemde, imanın temel esaslarını (erkân-ı imaniye) hedef alan **“dehşetli zındıka hücumu”** (çok şiddetli bir dinsizlik saldırısı) yoktu. O dönemde daha çok felsefî ve itikadî bazı sapmalar vardı, ama bugünkü gibi doğrudan Allah’a, peygamberlere, ahirete yönelik kitlesel bir inkar dalgası mevcut değildi.

O büyük âlimlerin kullandığı **“silahlar”** (deliller, metotlar, kitaplar) kendi asırları için yeterli ve etkiliydi. Ancak:

Geç elde edilir: O eserleri okuyup anlamak, tahsil etmek uzun zaman alır.

Bu zaman düşmanlarına birden galebe edemez: Günümüzdeki iman düşmanlarının saldırıları çok hızlı, yaygın ve sistemli olduğu için, o klasik yöntemler tek başına yeterli olmayabilir.

“Risale-i Nur, Kur’an-ı Mu’ciz-ül Beyan’dan hem çabuk, hem keskin, hem tam düşmanların başını dağıtacak silâhları bulduğu için, o mübarek ve kudsî zâtların tezgâhlarına müracaat etmiyor.”

Risale-i Nur, doğrudan **Kur’an’dan** aldığı ilhamla, şu üç özelliğe sahip silahlar (manevî deliller) sunar:

- **Çabuk:** Hızlı öğrenilip uygulanabilir.
- **Keskin:** Çok etkilidir, şüpheleri kökünden keser.
- **Tam düşmanların başını dağıtacak:** Modern inkâr akımlarına karşı toptan bir zafer sağlar.

Bu yüzden, o büyük zatların (İmam-ı Gazali vb.) **“tezgâhları”** (yani eserleri ve yöntemleri) bir kenara atılmış değil; fakat zaman darlığı ve ihtiyacın şiddeti sebebiyle doğrudan Kur’an’ın bu yeni tecellisine yönelinmiştir.

İmam-ı Gazali gibi âlimlerin hepsinin kaynağı (merci), membaı (pınar) ve üstadı **Kur’an’dır**. Risale-i Nur da aynı kaynaktan beslenir. Dolayısıyla Risale-i Nur, o büyük âlimlere değil; onların da üstadı olan **Kur’an’a** doğrudan bağlıdır. Bu bir kopuş değil, aynı kaynağa daha doğrudan yöneliştir.

“Hem vakit dar, hem bizler az olduğumuz için vakit bulamıyoruz ki, o nuranî eserlerden de istifade etsek.”

- **Vakit dar:** İmanî tehlikeler çok hızlı yayılıyor.

- **Bizler az:** Risale-i Nur talebeleri sayıca az, fakat karşılarındaki düşman çok. Bu şartlarda, hem İmam-ı Gazali gibi âlimlerin eserlerini okumaya hem de Risale-i Nur'a vakit yetmiyor. Mecburen en hızlı ve etkili olana yöneliyor.

“Hem Risale-i Nur şakirdlerinin yüz mislinden ziyade zâtlar, o kitaplara meşguldürler ve o vazifeyi yapıyorlar.”

Bediüzzaman, önemli bir noktaya daha dikkat çekiyor: İslam dünyasında, Risale-i Nur talebelerinden **yüz kat daha fazla** insan, İmam-ı Gazali gibi büyük âlimlerin eserlerini okuyor ve onların yolunu takip ediyor. Yani o eserler boşta değil, zaten çok geniş bir kitle tarafından okunup yaşıyor. Bu yüzden Risale-i Nur talebelerinin de aynı işi tekrarlamasına gerek yok; onlar farklı bir cephede, farklı bir vazife görmektedir.

“Biz de o vazifeyi onlara bırakmışız.”

Risale-i Nur talebeleri, İmam-ı Gazali gibi âlimlerin eserlerini okuma ve onları anlatma vazifesini, bu işle zaten meşgul olan geniş İslam âlimleri topluluğuna bırakmışlardır. Bu bir ihmal değil, **iş taksimidir.**

“Yoksa haşa ve kella! O kudsî Üstadlarımızın mübarek eserlerini ruh u canımız kadar severiz.”

“**Kella**” da “asla, hayır” anlamında güçlü bir ret kelimesidir. Bediüzzaman, İmam-ı Gazali gibi büyük âlimleri “**kudsî üstadlarımız**” olarak niteliyor ve onların eserlerini **ruh ve canları kadar sevdiklerini** söylüyor. Yani ortada ne bir beğenmeme, ne bir küçümseme vardır; aksine derin bir muhabbet ve hürmet mevcuttur.

“Fakat herbirimizin birer kafası, birer eli, birer dili var; karşımızda da binler mütecaviz var. Vaktimiz dar. En son silâh, mitralyoz gibi Risale-i Nur bürhanlarını gördüğümüzden, mecburiyetle ona sarılıp iktifa ediyoruz.”

Bu cümle, **mecburiyeti** izah ediyor:

- Her insanın **bir kafası, bir eli, bir dili** vardır. Yani kapasitesi sınırlıdır.
- Karşıda ise **binlerce mütecaviz** (saldırgan) var: Modern materyalizm, ateizm, deizm gibi akımlar.
- Zaman dardır; yetişmek mecburiyeti vardır.
- **“En son silâh mitralyöz”** benzetmesiyle, Risale-i Nur’un delillerinin (bürhanlarının) çok hızlı, çok etkili ve modern çağın toplu saldırılarına karşı en uygun silah olduğu anlatılır.
- **“Mecburiyetle ona sarılıp iktifa ediyoruz”** ifadesi, bunun bir tercihten değil, **zarurettten** kaynaklandığını gösterir. Yoksa gönül ister ki herkes tüm kıymetli eserleri okusun; ama şartlar buna izin vermemektedir.

Netice:

1. **İmam-ı Gazali gibi büyük âlimlere saygısızlık yoktur; aksine ruh ve can gibi sevilirler.**
2. **Risale-i Nur talebeleri, o eserleri beğenmediği için değil, vakit darlığı ve imanî tehlikenin şiddeti sebebiyle öncelikle Risale-i Nur’a yönelmiştir.**
3. **O büyük âlimlerin eserlerini zaten İslam dünyasında çok daha kalabalık kitleler okumakta ve yaşatmaktadır.**
4. **Risale-i Nur, aynı kaynaktan (Kur’an) beslenen ve bu çağın silahlarına karşı “mitralyöz gibi” hızlı ve etkili deliller sunan bir tefsirdir.**
5. **Bu tercih, bir “beğenmeme” değil, bir “zaruret ve vazife taksimi”dir.**

Kur’an ve Sünnete Açılan Pencere

“Bize ‘Sadece Risale-i Nur okuyorsunuz’ diyenler, teleskopla gökyüzünü seyreden birine ‘Sadece cam parçasına bakıyorsun, yıldızları görmüyorsun’ diyenlere benziyor. Biz Risale-i Nur’u **bir son durak değil, bir pencere** olarak açıyoruz. O pencereden baktığımızda gördüğümüz tek manzara Kur’an’ın hakikati ve Sünnet-i Seniyye’nin rehberliğidir. Biz bir kitabı değil, o kitabın içinde eridiği **Asr-ı Saadet ufkunu** okuyoruz.”

“Mesele çok kitap okuyup zihin dağınıklığında boğulmak değil, **doğru kitabı okuyup hakikatte derinleşmektir.** Risale-i Nur bizim için diğer kaynaklara örülmüş bir duvar değil; aksine Kur’an ve Sünnet deryasına açılan en güvenli köprüdür. Biz ‘başka bir şey’ okumuyor değiliz; biz her şeyi **Kur’an’ın bu asırdaki dersiyle** okuyoruz.”

Çok Okumak mı, Doğru Okumak mı? Bir Kurtuluş Meselesi

Risale-i Nur talebeleri, imanî ve ilmî ihtiyaçlarına göre farklı eserler de okur. Ancak bir hasta nasıl en etkili ilacı düzenli kullanıyorsa, manevî hastalıklara karşı da Risale-i Nur’u temel kaynak olarak görmekte bir beis yoktur. Bu, diğer İslamî eserleri inkâr anlamına gelmez.

“Kimse bir hastaya ‘Neden sadece bu ilacı kullanıyorsun, eczanedeki diğer binlerce ilacı neden içmiyorsun?’ diye sormaz. Şifa, çoklukta değil, doğru teşhis ve isabetli tedavidir.

Risale-i Nur talebesi, diğer eserleri inkar ettiği için değil; bu asrın manevi veba salgınına karşı en tesirli panzehiri bu eserlerde bulduğu için buraya odaklanır. **Çok kitap okumak bir kültür, doğru kitabı okumak ise bir kurtuluş meselesidir.**”

Yolu Kaybetmemek İçin Haritaya Odaklanmak

“Bu iddia, sadece aynaya bakıp arkasındaki güneşi göremeyenlerin siğ bir yanılgısıdır. Risale-i Nur, kendisini ‘son durak’ değil, bir **irşad haritası** olarak tanımlar. Satır aralarında sizi her an Kur’an’ın derinliğine, Hadis-i Şeriflerin nuruna ve bin yıllık İslam mirasının temel taşlarına sevk eder. Bu eserleri okuyup da ‘başka bir şeye bakmıyorlar’ demek; bir rehberine bakıp ‘neden sadece haritaya bakıyorsun, yolu yürümüyorsun’ demek kadar abestir. **Biz haritayı, yolu daha doğru yürümek için okuyoruz.**”

“İtham etmek kolay, anlamak ise emek ister. Risale-i Nur’dan başka bir şey okumadığımızı iddia edenler, aslında Risale-i Nur’u hiç okumamış olanlardır.

Okuyan bir insan, Risale-i Nur’un diğer İslamî eserleri dışlamadığını, tam aksine onlara **yönlendirdiğini** ve **bağladığını** fark eder. Öyleyse bu iddiayı ortaya atan ya Risale-i Nur’u hiç okumamış, ya da çok yüzeysel okumuş demektir.

Zira bu eserlerin her cümlesi bir ayete açılan kapı, her paragrafı bir Hadis-i Şerife çıkan yoldur. Biz sadece bir ‘kitap’ okumuyoruz; biz o kitabın rehberliğinde koca bir İslam külliyyatını ve kâinat kitabını mütalaa ediyoruz. Yani Risale-i Nur’a sarılmak, **ilmi ve manevî sınırlanma değil; aksine en kapsamlı, en derin ve en tehlikeli denizlere en güvenli şekilde açılmaktır.**

Görmek mi, Bakmak mı? Risale-i Nur’un Kazandırdığı Yeni Nazar

Gözlük takan birine ‘Neden sadece cama bakıyorsun, dünyayı görmüyorsun?’ diye sorulmaz. Çünkü o cam, dünyayı net görmek için bir araçtır. Risale-i Nur da bir son durak değil, kâinatı ve Kur’an’ı doğru okumayı sağlayan bir **idrak gözlüğüdür**. Onu okuyan, aslında kâinat kitabını daha derin okumaya başlar.”

Risale-i Nur bir tıp kitabı değildir ama bir doktorun hastasına bakarken Allah’ın Şafi ismini görmesini sağlayan bir ‘mana rehberidir’. Tarihi, fiziği ya da fıkhi kendi kaynaklarından öğreniriz; ancak bu ilimlerin ruhunu ve ‘Allah adına’ nasıl okunacağını Risale’den ders alırız. Temeli (imani) sağlam atmak, üst kata (diğer ilimlere) çıkmaya engel değil, aksine o binanın sarsılmaz olmasını sağlayan tek şarttır.”

“Bir cerrahın sadece kendi uzmanlık alanına yoğunlaşması, onu tıbbın genelinden koparmaz; aksine o alanda mahir kılarak hayat kurtarmasını sağlar. Biz de iman kurtarma cephesinde, bu asrın en keskin uzmanlık metni olan Risale-i Nur ile zihni bir disiplin kazanıyoruz. Bu disiplini kazanan bir dimağ, baktığı her yerde Kur’an’ın mührünü, okuduğu her eserde İslam’ın hakikatini görmeye başlar. Biz ‘başka bir şey’ okumuyor değiliz; biz her şeyi

‘Kur’an’ın bu asırdaki dersiyle’ okuyoruz.”

Asrın Manevi Vebası ve Kur’an Eczanesinden Acil Reçeteler

“Manevi bir veba salgınının ortasındayız. Böyle bir zamanda, ‘Neden sadece bu panzehiri içiyorsunuz?’ diye sormak, hastanın iyileşmesini istememektir. Bizimkisi bir kitap tercihi değil, bir **hayat tercihidir**. Elbette biyolojik açlık için sofraya, teknik bilgi için laboratuvara gideriz; ancak ruhun nefes alması, aklın şüphelerden kurtulması için Kur’an eczanesinden bu asra özel paketlenmiş bu **acil müdahale reçetesine** muhtacız. Diğer kitaplar size sadece ‘eşyanın ismini’ (malumat) verir; Risale-i Nur ise o eşyanın ‘hakikatini’ (nur ve mana) gösterir. **Biz sadece okumuyoruz; biz bu asrın manevi karanlığında yolumuzu bulmak için bu nur ile aydınlanıyoruz.**”

Yangın varken mimari kitapları okunmaz, yangın söndürülür. Risale-i Nur, “iman yangını” söndüren itfaiye hortumudur. Kur’an sonsuz bir eczanedir. Risale-i Nur, Kur’an eczanesinden alınan bu asrın “modern şüphe” ve “materyalizm” hastalıklarına göre formüle edilmiş en tesirli bir ilaçtır.